

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 318

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 76 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	2-4
	Decizia nr. 78 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	5-7
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ		
10.	— Normă pentru modificarea și completarea Normei nr. 3/2013 privind activitatea de marketing a fondului de pensii administrat privat, aprobată prin Hotărârea Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 5/2013	8
11.	— Normă pentru modificarea și completarea Normei nr. 16/2013 privind activitatea de marketing al fondului de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Autorității de Supraveghere Financiară nr. 64/2013	9
12.	— Normă pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 26/2014 privind transferul participanților între fondurile de pensii administrate privat	10
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 31 mai 2016 în Cauza Gheorghiu și Alexe împotriva României	11-15
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI		
7.	— Hotărâre privind alegerea președintelui, prim-vicepreședintelui și a vicepreședinților Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 76**

din 28 februarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Mihai Rafael-Hariton Kehaiyan și Vincențiu Garbiș Kehaiyan în Dosarul nr. 74.810/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 444D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 74.810/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mihai Rafael-Hariton Kehaiyan și Vincențiu Garbiș Kehaiyan cu ocazia judecării recursului formulat de creditorii împotriva unei sentințe civile având ca obiect o contestație împotriva tabelului preliminar de creanțe.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, termenul de recurs este de 7 zile de la data comunicării hotărârii, dacă legea nu prevede altfel, în același sens fiind și prevederile Codului de procedură civilă care reglementează faptul că exercitarea căii de atac curge într-un anumit termen, calculat tot de la data comunicării hotărârii. Prin excepție de la această regulă sunt însă prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006, prin intermediul cărora modalitatea de exercitare a căii de atac a recursului este condiționată de îndeplinirea de către recurenți a mai multor situații, ceea ce constituie, în opinia autorilor excepției, o nesocotire a accesului liber la justiție. Susține astfel că pentru a dispune de posibilitatea cunoașterii momentului în care o hotărâre judecătorească a fost publicată în Buletinul procedurilor de insolvență, dată de la care trebuie

calculat termenul de 7 zile în vederea exercitării căii de atac, este necesar ca persoana să aibă acces la Buletinul procedurilor de insolvență (BPI), ceea ce implică obligatoriu existența unui abonament, care nu este gratuit, ci contra cost. Arată, de asemenea, că furnizarea publicației BPI se efectuează *on line*, iar, pentru acces, utilizatorul trebuie să dețină un cont în cadrul portalului Oficiului Național al Registrului Comerțului (ONRC), ceea ce implică deținerea unui computer, precum și accesul la internet. În aceste condiții, apreciază că situațiile impuse de prevederile de lege criticate nu sunt la îndemâna oricărei persoane care ar dori să exercite calea de atac, limitându-se în mod definitiv accesul pentru acei justițiabili care nu pot accesa BPI. Toate aceste impedimente ar putea fi înlăturate însă dacă hotărârea ar fi comunicată justițiabilului, conform dispozițiilor procedurale civile.

6. În susținerea acestor critici autorii excepției invocă Rezoluția nr. (81)7 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind mijloacele de facilitare a accesului la justiție, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014. Astfel, raportând decizia precitată la speța dedusă judecării, arată că exercitarea recursului este condiționată de încheierea în prealabil a unui abonament la BPI, de deținerea unui calculator, dar și de încheierea unui alt abonament pentru accesul la internet, ceea ce impune atât condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a recursului, cât și costuri suplimentare.

7. Față de toate acestea, având în vedere că „inechitățile de fapt care pot apărea în urma aplicării prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 conduc la imposibilitatea exercitării unui recurs efectiv de către unii dintre justițiabili”, se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

8. **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă** apreciază că prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 nu sunt contrare normelor constituționale invocate în susținerea excepției. În acest sens, instanța de judecată reține că, odată cu introducerea la art. 7 a alin. (31), legiuitorul a stabilit că prima citare și comunicarea actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, și prin Buletinul procedurilor de insolvență, oferindu-se, astfel, garanții suplimentare pentru ca aceste persoane să aibă cunoștință de demersul judiciar formulat împotriva lor. De asemenea, referitor la susținerile potrivit cărora accesul la BPI nu este gratuit, fiind percepute anumite costuri, sau că ar fi necesară deținerea unui computer și, implicit, accesul la internet, toate acestea fiind de natură, în opinia autorilor excepției, a le restrânge accesul la justiție, instanța precizează că existența unor costuri, în măsura în care au un caracter rezonabil și proporțional, nu reprezintă o limitare a dreptului de acces la justiție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 579 din 5 mai 2011 sau Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 sunt constituționale. În acest sens invocă Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, prin care Curtea a observat că „legea instituie măsuri deosebite pentru ca părțile implicate în procedura insolvenței, respectiv debitorii și creditorii, să se bucure de o informare corectă a situației lor juridice, inclusiv prin notificarea potrivit regulilor de drept comun, astfel încât, ulterior deschiderii procedurii, aceștia să își poată exercita dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Faptul că, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, persoanele notificate vor fi citate și li se vor comunica actele de procedură prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență nu poate fi privit ca aducând atingere dreptului la apărare. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, putând să instituie prevederi speciale, derogatorii de la dreptul comun, în vederea unor situații specifice.”

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, potrivit căroră „*Publicarea actelor de procedură sau, după caz, a hotărârilor judecătorești în Buletinul procedurilor de insolvență înlocuiește, de la data publicării acestora, citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea fiind prezumate a fi îndeplinite la data publicării.*”

15. Curtea constată că Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a fost abrogată expres prin art. 344 lit. a) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. În legătură cu examinarea unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, interpretând sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „*dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare*”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței își produc în continuare efectele juridice, fiind aplicabile cauzei, potrivit art. 343 din Legea nr. 85/2014, în conformitate cu care „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, așa încât, în aceste condiții, Curtea urmează a se pronunța asupra constituționalității prevederilor legale care fac obiectul excepției de neconstituționalitate.

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 care consacră dreptul la apărare, art. 31 alin. (2) privind dreptul la o informare corectă din partea autorităților publice, art. 124 alin. (2) potrivit căroră „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 579 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 18 iulie 2011, sau Decizia nr. 1.012 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, prin care Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu sunt contrare Legii fundamentale.

18. Curtea reține totodată că, după abrogarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, soluția legislativă criticată a fost preluată identic în cuprinsul art. 42 alin. (10) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Astfel, pe calea controlului a priori, Curtea s-a pronunțat, printre altele, și cu privire la constituționalitatea acestor prevederi, în acest sens fiind Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 iunie 2014, prilej cu care a statuat că acestea sunt constituționale.

19. În contextul criticilor formulate în prezenta cauză, Curtea reține faptul că, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 7 sunt contrare prevederilor art. 24 și art. 53 din Constituție, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

20. Ulterior pronunțării Deciziei nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2011, legiuitorul a introdus la art. 7 un nou alineat, și anume alin. (31), modificat prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, prin care s-a stipulat că, „*Prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicarea actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, și prin Buletinul procedurilor de insolvență. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.*”

21. În acest context, prin Decizia nr. 579 din 5 mai 2011, Curtea a reținut că, față de dispozițiile art. 7 alin. (1), care prevăd că „*Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și*

completările ulterioare”, noul text oferă garanții suplimentare persoanelor împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, prin instituirea obligației ca prima citare și comunicarea actelor de procedură către acestea, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, să se realizeze atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.

22. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006 are ca scop acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În această materie, ca, de altfel, oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea anumitor cerințe sau de exercitarea sa într-un anumit termen, nu s-a procedat în această manieră cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție sau dreptul la apărare, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării drepturilor constituționale prevăzute de art. 21 și 24, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

23. Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă în detrimentul altor titulari de drepturi în egală măsură ocrotite. Așa fiind, efectuarea citării părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor prin Buletinul procedurilor de insolvență au în vedere soluționarea procesului cu celeritate; în absența unei atari dispoziții de lege, procedura insolvenței, care, de regulă, este o procedură cu caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori ce vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe, ar fi cu mult întârziată. Or, această situație ar genera o stare de perpetuă incertitudine cât privește raporturile

juridice stabilite între părțile implicate, persoane fizice sau comercianți, afectând grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze. Prin urmare, departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 7 alin. (1) și (9) din Legea nr. 85/2006 constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

24. De asemenea, prin Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, la paragrafele 57 și 58, referitor la chestiunea vizând plata unei taxe pentru a avea acces la Buletinul procedurilor de insolvență, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea a reținut că accesul la justiție și exercitarea dreptului la apărare nu sunt drepturi absolute, legiuitorul putând să prevadă anumite condiționări în vederea unei bune administrări a justiției, condiționări ce pot îmbrăca și forma unor obligații de ordin financiar. În mod evident, aceste condiționări trebuie să își găsească o justificare rezonabilă și proporțională cu obiectivul propus și să nu ducă la imposibilitatea exercitării efective a drepturilor fundamentale mai sus menționate. Curtea a constatat că citarea și comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și au drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia. Obligațiile corelative ce decurg pentru părți în acest caz nu pot fi privite ca aducând o restrângere a dreptului de proprietate ori a dreptului la apărare, atât timp cât părțile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic și să consulte dosarul în vederea cunoașterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta, iar, pe de altă parte, au posibilitatea de a solicita în cadrul cheltuielilor de judecată toate sumele avansate în vederea realizării drepturilor lor pe calea acestei proceduri, invocând în acest sens dispozițiile Codului de procedură civilă privind cheltuielile de judecată.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Rafael-Hariton Kehaiyan și Vincențiu Garbiș Kehaiyan în Dosarul nr. 74.810/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și constată că prevederile art. 7 alin. (9) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 78

din 28 februarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de S.C. „Urban și Asociații Credit Management” — S.R.L., cu sediul în București, în Dosarul nr. 12.187/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 462D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 12.187/3/2014, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**. Excepția a fost ridicată de S.C. „Urban și Asociații Credit Management” — S.R.L., cu sediul în București, într-o cauză având ca obiect plata de despăgubiri (anularea actului de denunțare a contractului de mandat).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia apreciază că prevederile criticate încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât impun obligația de a se abona la Buletinul procedurilor de insolvență. Susține că din cauza prevederilor insuficient de clare ale textului criticat, instanțele de judecată nu mai comunică niciun înscris depus de părți la dosar, ci doar prin intermediul acestui buletin, astfel încât nu se mai poate formula o apărare corespunzătoare. De asemenea, arată că, în măsura în care prevederile art. 7 din Legea nr. 85/2006 se interpretează în sensul că modul de comunicare a hotărârii judecătorului-sindic, pronunțată în temeiul art. 11, persoanelor care au promovat o acțiune în temeiul Legii nr. 85/2006 se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar nu și potrivit Codului de

procedură civilă, acestea sunt contrare art. 24 din Constituție. În susținerea criticilor sale invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.137 din 4 decembrie 2007.

6. Opinia **Curții de Apel București — Secția a V-a civilă** este în sensul caracterului neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, putând să instituie prevederi speciale, derogatorii de la dreptul comun, în vederea unor situații specifice. Astfel, prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 își găsesc justificarea în specificul procedurii insolvenței, care presupune un număr foarte mare de părți și o mare diversitate de acte procedurale de natură să îngreuneze mult desfășurarea procedurii, reglementare ce apare ca o măsură specială prin care se asigură soluționarea cu celeritate a cauzelor. Instituirea unor proceduri speciale, ținând cont de specificul procedurii, nu poate fi privită însă ca aducând atingere dreptului la apărare sau dreptului la un proces echitabil.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 564 din 29 aprilie 2010 sau Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, prin care s-a statuat în sensul constituționalității prevederilor legale criticate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, potrivit căroră „*Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și*

completările ulterioare. Buletinul procedurilor de insolvență va fi realizat și în formă electronică.”

12. Curtea constată că Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței a fost abrogată expres prin art. 344 lit. a) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. În legătură cu examinarea unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, interpretând sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „*dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare*”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței își produc în continuare efectele juridice, fiind aplicabile cauzei potrivit art. 343 din Legea nr. 85/2014, în conformitate cu care „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date*”, așa încât, în aceste condiții, Curtea urmează a se pronunța asupra constituționalității prevederilor legale care fac obiectul excepției de neconstituționalitate.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 care consacră dreptul la apărare, precum și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 579 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 18 iulie 2011, sau Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009, prin care Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu sunt contrare Legii fundamentale.

15. Curtea reține totodată că, după abrogarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, soluția legislativă criticată a fost preluată în cuprinsul art. 42 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Pe calea controlului *a priori*, Curtea s-a pronunțat, printre altele, și cu privire la constituționalitatea acestor prevederi, în acest sens fiind Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 iunie 2014, prilej cu care a statuat că acestea sunt constituționale.

16. În contextul criticilor formulate în prezenta cauză, Curtea reține faptul că, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 7 sunt contrare prevederilor art. 24 și art. 53 din Constituție, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se

realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

17. Ulterior pronunțării Deciziei nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2011, legiuitorul a introdus la art. 7 un nou alineat, și anume alin. (31), modificat prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, prin care s-a stipulat că, „*Prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicarea actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, și prin Buletinul procedurilor de insolvență. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.*”

18. În acest context, prin Decizia nr. 579 din 5 mai 2011, Curtea a reținut că, față de dispozițiile art. 7 alin. (1), care prevăd că „*Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare*”, noul text oferă garanții suplimentare persoanelor împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, prin instituirea obligației ca prima citare și comunicarea actelor de procedură către acestea, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, să se realizeze atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.

19. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006 are ca scop acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În această materie, ca, de altfel, oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea anumitor cerințe sau de exercitarea sa într-un anumit termen, nu s-a procedat în această manieră cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție sau dreptul la apărare, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării drepturilor constituționale prevăzute de art. 21 și 24, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

20. Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual — nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă în detrimentul altor titulari de drepturi în egală

măsură ocrotite. Așa fiind, efectuarea citării părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor prin Buletinul procedurilor de insolvență au în vedere soluționarea procesului cu celeritate; în absența unei atari dispoziții de lege, procedura insolvenței, care, de regulă, este o procedură cu caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori ce vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe, ar fi cu mult întârziată. Or, această situație ar genera o stare de perpetuă incertitudine cât privește raporturile juridice stabilite între părțile implicate, persoane fizice sau comercianți, afectând grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, precitată, Curtea a reținut că citarea și comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și au drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia. Părțile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic și să consulte dosarul în vederea cunoașterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta, iar, pe de altă parte, au posibilitatea de a solicita, în cadrul cheltuielilor de judecată, toate sumele avansate în vederea realizării drepturilor lor pe calea acestei proceduri, invocând în acest sens dispozițiile Codului de procedură civilă privind cheltuielile de judecată, aplicabile în temeiul art. 149 din Legea nr. 85/2006. Prin urmare, nu poate fi privit ca aducând atingere dreptului la apărare faptul că, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, persoanele notificate vor fi citate și li se vor comunica actele de procedură prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență.

22. Așa fiind, Curtea a constatat că, departe de a îngradi drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen

rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

23. De asemenea, prin Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, la paragrafele 57 și 58, referitor la chestiunea vizând plata unei taxe pentru a avea acces la Buletinul procedurilor de insolvență, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea a reținut că accesul la justiție și exercitarea dreptului la apărare nu sunt drepturi absolute, legiuitorul putând să prevadă anumite condiționări în vederea unei bune administrări a justiției, condiționări ce pot îmbrăca și forma unor obligații de ordin financiar. În mod evident, aceste condiționări trebuie să își găsească o justificare rezonabilă și proporțională cu obiectivul propus și să nu ducă la imposibilitatea exercitării efective a drepturilor fundamentale mai sus menționate. Curtea a constatat că citarea și comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și au drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia. Obligațiile corelative ce decurg pentru părți în acest caz nu pot fi privite ca aducând o restrângere a dreptului de proprietate ori a dreptului la apărare, atât timp cât părțile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic și să consulte dosarul în vederea cunoașterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta, iar, pe de altă parte, au posibilitatea de a solicita în cadrul cheltuielilor de judecată toate sumele avansate în vederea realizării drepturilor lor pe calea acestei proceduri, invocând în acest sens dispozițiile Codului de procedură civilă privind cheltuielile de judecată.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C. „Urban și Asociații Credit Management” — S.R.L., cu sediul în București, în Dosarul nr. 12.187/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și constată că prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

pentru modificarea și completarea Normei nr. 3/2013 privind activitatea de marketing a fondului de pensii administrat privat, aprobată prin Hotărârea Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 5/2013

Având în vedere prevederile art. 118 din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2), ale art. 7 alin. (2) și ale art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 24 lit. a) și c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 12.04.2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Norma nr. 3/2013 privind activitatea de marketing a fondului de pensii administrat privat, aprobată prin Hotărârea Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 5/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 22 martie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, litera h¹), cu următorul cuprins:

„h¹) *semnătura biometrică* — semnătură olografă utilizată pe un suport informatic specializat care înregistrează date temporale, precum viteza și accelerația, presiunea cu care se semnează pe suportul informatic specializat, datele grafice ale semnăturii biometrice, unghiul și diferența de unghi utilizate la semnare.”

2. La articolul 6, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) obținerea acordului de aderare al persoanei eligibile la fondul de pensii administrat privat, prin semnarea actului individual pe suport hârtie sau prin utilizarea semnăturii biometrice.”

3. La articolul 51, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Pentru retragerea avizului agenților de marketing persoane fizice la inițiativa administratorului/agentului de marketing persoană juridică, acesta transmite Autorității următoarele documente:

a) o cerere de retragere a avizului sub formă de imagine scanată;

b) declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al administratorului sau al agentului de marketing persoană juridică din care reiese că pentru fiecare persoană fizică pentru care se solicită retragerea avizului ca agent de marketing există în arhiva administratorului sau agentului de marketing persoană juridică notificările privind încetarea relațiilor contractuale cu privire la activitatea de marketing;

c) tabelul nominal al agenților de marketing persoane fizice, în format electronic, sub semnătură electronică extinsă.”

4. La articolul 63, după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) să completeze actul individual de aderare prin folosirea unui dispozitiv electronic, în cazul în care persoana eligibilă

optează pentru semnarea actului individual de aderare pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică;”.

5. La articolul 63, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) să înmâneze persoanei eligibile un exemplar original al actului individual de aderare completat corect și semnat, în cazul în care actul de aderare a fost semnat pe suport hârtie;”.

6. La articolul 63, după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) să transmită persoanei eligibile un exemplar semnat al actului individual de aderare, pe adresa de e-mail a acesteia sau la adresa de domiciliu ori de corespondență, după caz, în situația în care actul de aderare a fost semnat pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică.”

7. După articolul 63 se introduce un nou articol, articolul 63¹, cu următorul cuprins:

„Art. 63¹. — În cazul în care persoana eligibilă semnează actul individual de aderare pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică, agentul de marketing îl transmite administratorului prin intermediul unui dispozitiv electronic specializat, în termen de o zi lucrătoare de la semnare.”

8. La articolul 66, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Agentul de marketing persoană juridică poate transmite documentele prevăzute la alin. (1) în format electronic, sub formă de imagini scanate, cu semnătură electronică extinsă, în termen de 5 zile calendaristice de la data semnării acestora, cu obligația ca, în termen de 10 zile calendaristice de la data semnării acestora, să le predea, în original, administratorului.”

9. La articolul 69, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Agentul de marketing persoană fizică poate transmite documentele prevăzute la alin. (1) în format electronic, sub formă de imagini scanate, în termen de 5 zile calendaristice de la data semnării acestora, cu obligația ca în termen de 10 zile calendaristice de la data semnării acestora să le predea, în original, administratorului.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 13 aprilie 2017.
Nr. 10.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea și completarea Normei nr. 16/2013 privind activitatea de marketing al fondului de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Autorității de Supraveghere Financiară nr. 64/2013**

Având în vedere prevederile art. 74¹ alin. (2) și ale art. 99 alin. (2) din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2), ale art. 7 alin. (2) și ale art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 24 lit. c) și o) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 12.04.2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Norma nr. 16/2013 privind activitatea de marketing al fondului de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Autorității de Supraveghere Financiară nr. 64/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 6 ianuarie 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (2), după litera g) se introduce o nouă literă, litera g¹), cu următorul cuprins:

„g¹) *semnătură biometrică* — semnătură olografă utilizată pe un suport informatic specializat care înregistrează date temporale, precum viteza și accelerația, presiunea cu care se semnează pe suportul informatic specializat, datele grafice ale semnăturii biometrice, unghiul și diferența de unghi utilizate la semnare;”

2. La articolul 6, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) obținerea acordului de aderare al persoanei eligibile la fondul de pensii facultative, prin semnarea actului individual de aderare pe suport hârtie sau prin utilizarea semnăturii biometrice.”

3. La articolul 51, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Pentru retragerea avizului agenților de marketing persoane fizice la inițiativa administratorului/agentului de marketing persoană juridică, acesta transmite Autorității următoarele documente:

a) o cerere de retragere a avizului sub formă de imagine scanată;

b) declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al administratorului sau al agentului de marketing persoană juridică din care reiese că pentru fiecare persoană fizică pentru care se solicită retragerea avizului ca agent de marketing există în arhiva administratorului sau agentului de marketing persoană juridică notificările privind încetarea relațiilor contractuale cu privire la activitatea de marketing;

c) tabelul nominal al agenților de marketing persoane fizice, în format electronic, sub semnătură electronică extinsă.”

4. La articolul 63, după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) să completeze actul individual de aderare prin folosirea unui dispozitiv electronic, în cazul în care persoana eligibilă

optează pentru semnarea actului individual de aderare pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică;”

5. La articolul 63, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) să înmâneze persoanei eligibile un exemplar original al actului individual de aderare completat corect și semnat, în cazul în care actul de aderare a fost semnat pe suport hârtie;”

6. La articolul 63, după litera g) se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) să transmită persoanei eligibile un exemplar semnat al actului individual de aderare, pe adresa de e-mail a acesteia sau la adresa de domiciliu ori de corespondență, după caz, în situația în care actul de aderare a fost semnat pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică.”

7. După articolul 63 se introduce un nou articol, articolul 63¹, cu următorul cuprins:

„Art. 63¹. — În cazul în care persoana eligibilă semnează actul individual de aderare pe suport informatic specializat utilizând semnătura biometrică, agentul de marketing îl transmite administratorului prin intermediul unui dispozitiv electronic specializat, în termen de o zi lucrătoare de la semnare.”

8. La articolul 66, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Agentul de marketing persoană juridică poate transmite documentele prevăzute la alin. (1) în format electronic, sub formă de imagini scanate, cu semnătură electronică extinsă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data semnării acestora, cu obligația ca în termen de 10 zile lucrătoare de la data semnării acestora să le predea, în original, administratorului.”

9. La articolul 69, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Agentul de marketing persoană fizică poate transmite documentele prevăzute la alin. (1) în format electronic, sub formă de imagini scanate, în termen de 5 zile lucrătoare de la data semnării acestora, având obligația ca în termen de 10 zile lucrătoare de la data semnării acestora să le predea, în original, administratorului.”

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă**pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 26/2014 privind transferul participanților între fondurile de pensii administrate privat**

Având în vedere prevederile art. 39, art. 40 și art. 41 lit. b) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 24 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 12.04.2017,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

Art. I. — Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 26/2014 privind transferul participanților între fondurile de pensii administrate privat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 23 decembrie 2014, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În înțelesul prezentei norme următorii termeni se definesc astfel:

a) *notificare* — documentul prin care participantul înștiințează administratorul fondului de pensii administrat privat al cărui participant este cu privire la transferul său la un alt fond de pensii administrat privat;

b) *semnătură biometrică* — semnătură olografă utilizată pe un suport informatic specializat care înregistrează date temporale, precum viteza și accelerația, presiunea cu care se semnează pe suportul informatic specializat, datele grafice ale semnăturii biometrice, unghiul și diferența de unghi utilizate la semnare.”

2. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Semnarea actului individual de aderare se poate face de către participant atât pe suport hârtie, cât și pe suport informatic specializat prin utilizarea semnăturii biometrice.”

3. La articolul 5 alineatul (4), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Notificarea va fi întocmită în două exemplare, dintre care:”.

4. La articolul 5, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) Participantul poate transmite, în format electronic, administratorului fondului de pensii administrat privat de la care dorește să se transfere notificarea, actul individual de aderare prevăzut la alin. (1) lit. a) și o copie a actului de identitate valabil la data depunerii documentației.”

5. La articolul 10, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care contravaloarea activului personal net al participantului care se transferă este mai mică decât valoarea garantată, diferența se acoperă din contul bancar aferent activelor care acoperă provizionul tehnic al administratorului de la care acesta se transferă.”

6. La articolul 12, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Informarea prevăzută la alin. (1) cuprinde separat și istoricul contribuțiilor/beneficiilor încasate și convertite de administratorul anterior, în perioada cuprinsă între data de 31 decembrie a anului precedent și data efectuării transferului.”

7. La articolul 15 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) nerespectarea de către administratori a obligațiilor prevăzute la art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (2) și (6), art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (1), art. 9 alin. (4), art. 10 alin. (3) și (8), art. 11 și art. 12 alin. (1);”.

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUICURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA**HOTĂRÂREA**

din 31 mai 2016

În Cauza Gheorghită și Alexe împotriva României

(Cererea nr. 32.163/13)

Strasbourg

Definitivă la 31 august 2016

Această hotărâre a devenit definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Gheorghită și Alexe împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din András Sajó, președinte, Vincent A. de Gaetano, Boštjan M. Zupančič, Nona Tsotsoria, Paulo Pinto de Albuquerque, Egidijus Kūris, Iulia Motoc, judecători, și Marialena Tsirli, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 10 mai 2016,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 32.163/13 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, doamna Stela Gheorghită și domnul Gheorghită Gabriel Alexe (*reclamantii*), au sesizat Curtea la 3 mai 2013, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantii au fost reprezentați de G.C. Drăghici, avocat în Făgăraș. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantii pretind, în special, că la 12 iunie 2012 au fost supuși unor rele tratamente de către mai mulți agenți de poliție. Aceștia invocă art. 3, art. 6 și art. 13 din Convenție.

4. La 2 aprilie 2014, capătul de cerere privind relele tratamente a fost comunicat Guvernului din perspectiva art. 3 din Convenție, iar cererea a fost declarată inadmisibilă pentru restul capetelor de cerere.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

5. Reclamantii s-au născut în 1969 și, respectiv, în 1997, sunt de etnie romă și au domiciliul în Făgăraș. Între aceștia nu există o legătură de rudenie.

A. Plângerea penală formulată de reclamantii

6. La 25 iunie 2012, cei doi reclamantii au depus plângeri penale împotriva a cinci agenți de poliție pentru purtare abuzivă (art. 250 din Codul penal). Aceștia susțineau, în principal, că la 12 iunie 2012 cei cinci agenți de poliție aflați în timpul cercetărilor pentru a-l identifica pe I.G., fiul reclamantei, au pătruns în curtea imobilului reclamantei și au lovit-o pe aceasta la nivelul pieptului și al picioarelor, cauzându-i o fractură la piciorul stâng și determinând căderea ei pe jos; reclamanta și soțul acesteia au fost încătușați și au fost conduși la sediul poliției. În plus, agenții de poliție l-au imobilizat pe reclamant și au încercat să îi ia telefonul mobil cu care fuseseră filmați. De asemenea i-au aplicat acestuia lovituri de picioare în spate și în coaste.

7. Reclamanta a anexat plângerii sale un certificat medico-legal eliberat la 13 iunie 2012. Acesta atesta prezența la nivelul brațului stâng și al mâinii drepte a unor echimoze cauzate prin compresie, a unui traumatism la glezna stângă, precum și a unei fracturi de peroneu și de maleolă tibială cauzate prin cădere și în urma contactului cu un obiect dur sau o suprafață dură. Conform certificatului, starea persoanei în cauză necesita îngrijiri medicale

pentru o perioadă de 50 până la 55 de zile, iar leziunile puteau avea ca dată de producere efectivă 12 iunie 2012.

8. Reclamantul a anexat plângerii sale un certificat medico-legal eliberat la 13 iunie 2012. Acesta descria patru excoriații la nivelul antebrățului stâng, o excoriație la nivelul gleznei stângi și un traumatism al antebrățului drept care putea fi cauzat de o lovitură cu un obiect dur sau de un șoc. Conform certificatului, aceste leziuni necesitau îngrijiri medicale pentru o perioadă de 4 până la 5 zile și puteau avea ca dată 12 iunie 2012.

B. Actele premergătoare urmăririi penale

9. La 17 iulie 2012, plângerile au fost transmise Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov care a dispus efectuarea actelor premergătoare urmăririi penale.

10. Au fost depuse la dosarul actelor premergătoare mai multe documente, rezultate dintr-o procedură paralelă deschisă față de reclamantii pentru ultraj împotriva agenților de poliție. Este vorba de declarații ale reclamantilor, precum și ale soțului reclamantei, rapoarte ale agenților de poliție implicați în evenimente, de procesul-verbal de cercetare la fața locului și de fotografiile făcute în ziua evenimentelor.

1. Audierea agenților de poliție

11. La 31 iulie 2012, șapte agenți de poliție printre care se aflau și cei cinci agenți împotriva cărora reclamantii formulară plângere au fost ascultați de procuror cu privire la plângerea reclamantului.

12. Agentul de poliție N.B. a declarat că la 12 iunie 2012 s-a deplasat împreună cu un coleg în strada unde domiciliau reclamantii, o stradă locuită în principal de persoane de etnie romă, pentru a căuta și eventual a identifica martorii unui incident în care fusese implicat și fiul reclamantei. Acesta a explicat că cel din urmă era suspectat de intrarea fără drept într-un imobil, cu intenția de a agresa locatarii și de distrugere prin lovirea cu o bâta a autoturismului celor din urmă menționați. N.B. a adăugat că reclamanta le pusese întrebări agenților de poliție cu privire la prezența lor pe stradă, îi amenințase și le ceruse să îl lase în pace pe fiul ei; acesta din urmă s-a apropiat și a întreprins pe un ton agresiv ce îi reproșau și i-a amenințat. N.B. a declarat printre altele că inițial el și colegul său încercaseră să îl calmeze și l-au invitat să îi însoțească la sediul poliției pentru a discuta. Pe fondul agresivității acestuia, au încercat să îi pună cătușe, însă fără succes, căci acesta a fugit. N.B. a mai declarat că, în acest timp, vecinii se adunaseră în număr mare pe stradă protestând zgomotos ceea ce l-a determinat pe colegul său să ceară întărire. Atunci au sosit mai mulți agenți de poliție la fața

locului. N.B. a precizat că printre vecinii strănși era și un tânăr mai agresiv decât ceilalți, care îi amenințase și care încercase să îi fotografieze și să îi înregistreze cu telefonul său mobil. N.B. a povestit că ar fi încercat în van, cu ajutorul colegilor, să rețină persoana agresivă în vederea identificării sale; el, colegul său și alți câțiva agenți sosiți la fața locului au fost împinși de mulțime în curtea în care intrase tânărul; N.B. a declarat că l-a văzut pe reclamant, atunci când a intrat în curte, lovindu-l pe unul dintre agenții de poliție cu o navetă de sticle de plastic pentru a-l împiedica să îl imobilizeze. Acesta a mai adăugat că a observat un adult înarmat cu o bătă care se îndrepta spre ei amenințându-i cu moartea, iar o femeie mai în vârstă s-a aruncat la pământ. Acesta a declarat în cele din urmă că reclamantul nu fusese agresat de agenții de poliție și că un asemenea act ar fi declanșat cu certitudine represalii din partea mulțimii adunate în stradă.

13. Ceilalți șase agenți de poliție au declarat în acord:

— că numeroși vecini — între 50 până la 200 de persoane — se strânseseră pe stradă;

— că reclamantul care se afla pe stradă era foarte agresiv și îi înjura;

— că încercaseră câțiva agenți de poliție să îl imobilizeze pe stradă, fără succes însă, întrucât mai mulți membri ai familiei sale îi săriseră în ajutor;

— că mulțimea îi împinsese în curtea casei în care locuia familia reclamantului;

— că, în interiorul curții, încercaseră să îl imobilizeze din nou fără succes;

— că reclamantul împinsese spre ei o navetă de sticle goale;

— că tatăl reclamantului năvălise în curte înarmat cu o bătă, amenințându-i;

— că nu îl agresaseră pe reclamant;

— că acesta din urmă acceptase în cele din urmă să meargă la sediul poliției, însoțit de mama sa, pentru a da declarații.

14. La 3 septembrie 2012 au fost ascultați șase agenți de poliție cu privire la plângerea reclamantei.

15. N.B. și-a completat declarația din 31 iulie 2012 și a precizat că, atunci când a intrat împreună cu colegul său în curtea casei reclamantei, aceasta a început să strige, soțul său a ieșit din casă în momentul în care alți doi agenți de poliție sosiți ca întăriri au pătruns în curte și că, atunci când un agent de poliție a încercat să îl imobilizeze, acesta a luat băta cu care un copil vroia să îl atace pe agent. Conform lui N.B., nimeni nu a lovit-o pe reclamantă. N.B. a precizat că exista un spațiu lângă poartă prin care mulțimea strănsă pe stradă putea să observe ce se întâmpla în curte și că, în cazul în care ar fi fost agresată, acest lucru ar fi declanșat represalii din partea mulțimii.

16. A.I.M. a confirmat versiunea faptelor prezentate de N.B. și a adăugat că solicitase soțului reclamantei să îi însoțească la sediul poliției; întrucât acesta refuzase să se tempereze, agentul, ajutat de un al treilea coleg, a încercat să îi pună cătușele.

17. C.M. a declarat că în momentul în care pătrunsese în curte soțul reclamantei fusese deja imobilizat și aceasta striga: „o să ne omoare pe toți!”. Conform lui C.M., reclamanta se îndrepta spre poartă, a alunecat și a căzut; el a ajutat-o să se ridice și a condus-o la mașina poliției.

18. N.D.C. a menționat că la sosirea sa la fața locului colegii săi i-au solicitat să o conducă pe reclamantă, împreună cu soțul său, la sediul poliției. Acesta a declarat că cei doi au vociferat, fiind îngrijorați de motivele pentru care poliția dorea să îl conducă pe fiul lor la sediu. El a precizat că reclamanta nu s-a plâns nici de dureri, nici de o fractură la picior.

19. Alți doi agenți de poliție au confirmat versiunea faptelor descrisă de colegii lor și au precizat că reclamanta nu fusese agresată în niciun mod și că ea era cea care îi amenințase.

2. Ascultarea reclamanților și a martorilor propuși de aceștia

20. Reclamanții au fost, de asemenea, ascultați de parchet.

21. La 31 iulie 2012, reclamantul a declarat că împinsese o navetă de sticle goale înspre polițiști atunci când aceștia îl urmăreau în curtea casei familiei sale, înainte de a fi imobilizat și trântit la pământ. Acesta a indicat numele a trei din membrii familiei sale care se aflau pe stradă în momentul reținerii sale.

22. Ascultată în aceeași zi, mama reclamantului a declarat, la rândul său, că atunci când se reîntorcea acasă l-a găsit pe fiul său trântit la pământ și imobilizat de patru agenți de poliție: unul dintre aceștia îi pusese o mână la spate, altul îl ținea de ceafă, al treilea îl imobilizase cealaltă mână și ultimul îl ținea de picioare.

23. Doi martori propuși de reclamant au declarat că nu asistaseră la momentul imobilizării acestuia, dar că văzuseră patru agenți de poliție care îl urmăreau pentru că îi filmase cu telefonul său mobil.

24. La 5 septembrie 2012, reclamanta a declarat că se opusese reținerii fiului său, I.G., care reușise să scape. Aceasta a susținut că ascultase de polițiștii care îi ceruseră să intre în casă, unde se aflau mama sa, precum și patru dintre copiii săi, cu vârste între 4 și 10 ani. Ea a adăugat că după ce soțul său intrase și el în casă, unul dintre polițiști îi aplicase lovituri până ce acesta a căzut la pământ. Aceasta a precizat că un al doilea polițist continuase să îl lovească cu picioarele la cap și că și ea însăși fusese lovită. Aceasta a adăugat că fuseseră duși în curtea casei, dar nu înainte ca polițiștii să închidă poarta și ca unul dintre aceștia să îi lovească cu piciorul interiorul gambei stângi. Potrivit acesteia, polițiștii i-au izbit capul de peretele casei și unul dintre ei i-a aplicat lovituri la nivelul spatelui. Soțul său și ea au fost încătușați și conduși la sediul poliției. În timpul audierii sale, aceasta a solicitat să fie ascultați de autorități soțul și mama sa.

25. La 5 și 11 septembrie 2012, procurorul i-a ascultat pe soțul și mama reclamantei care au confirmat versiunea acesteia asupra faptelor.

3. Deciziile autorităților judiciare

26. Prin Rezoluția din 11 septembrie 2012, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Brașov a dispus neînceperea urmăririi penale. După ce a expus conținutul declarațiilor părților și al diferiților martori, parchetul a apreciat că aplicarea principiului *in dubio pro reo* se impunea în cauză în beneficiul agenților de poliție.

27. Reclamanții, prin intermediul avocatului lor, au contestat această decizie în fața procurorului general al parchetului. Aceștia s-au plâns de refuzul parchetului de a da curs cererii avocatului lor de a asista la audieri ceea ce, în opinia lor, le încălca dreptul la apărare. Aceștia au criticat între altele interpretarea declarațiilor strănse în cauză realizată de parchet.

28. Prin Rezoluția din 19 octombrie 2012, procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov a confirmat Rezoluția din 11 septembrie 2012. Acesta a reținut, în primul rând, că avocatul nu fusese împuternicit legal să acționeze în numele reclamanților. Cu titlu subsidiar, acesta a confirmat concluziile expuse în rezoluția sus-menționată și a precizat că, în dreptul român, dreptul a asista la măsurile de instrucție, reclamat de avocatul reclamanților, era garantat doar în etapa urmăririi penale, urmărirea care nu fusese începută în speță.

29. Reclamanții au contestat în fața Curții de Apel Brașov rezoluția de neîncepere a urmăririi penale. Aceștia au invocat art. 3 din Convenție și s-au plâns de lipsa de eficiență a anchetei realizate cu privire la acuzațiile lor conform cărora, la 12 iunie 2012, fuseseră supuși unor agresiuni care constituiau, în opinia lor, tratamente inumane și degradante. Aceștia au criticat, în primul rând, refuzul parchetului de a admite cererea avocatului de a asista la măsurile de instrucție penală, cu încălcarea

dreptului la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Aceștia au menționat, printre altele, că parchetul nu reținuse declarațiile martorilor pe care îi propuseseră, considerându-le lipsite de imparțialitate întrucât proveneau de la membrii de familie, însă a luat în considerare declarațiile agenților de poliție care aveau un interes în procedură. Aceștia au susținut, de asemenea, că parchetul omisese să identifice și să asculte și alți vecini dintre cei care asistaseră în număr mare la evenimentele. Aceștia au reproșat, printre altele, parchetului că nu și-a îndeplinit obligația de a identifica persoanele responsabile de săvârșirea relexor tratamente la care au fost supuși la 12 iunie 2012. În cele din urmă, reclamanții au susținut că atât violențele la care au fost supuși, cât și rezoluția de neîncepere a urmăririi penale adoptată în cauză erau motivate de considerații referitoare la etnia lor.

30. Prin Hotărârea definitivă din 28 martie 2013, Curtea de Apel Brașov a confirmat rezoluția de neîncepere a urmăririi penale în speță. În ceea ce privește dreptul de a asista la măsurile de instrucție penală pretins de avocatul reclamanților, curtea de apel a confirmat abordarea procurorului general adoptată prin Ordonanța din 19 octombrie 2012. În acest sens, instanța a constatat că în cazul de față fusese efectuată doar o anchetă preliminară, în cursul căreia reclamații nu au avut calitatea de „părți în procedură”.

Pe fond, curtea de apel a considerat că înscrisurile depuse la dosar nu conduceau la concluzia că reclamații fuseseră agresați de către agenții de poliție. În opinia sa, chiar dacă se presupune că vătămările reclamanților fuseseră provocate de acțiunea agenților, nimic nu lăsa să se întrezărească o intenție deliberată din partea polițiștilor de a aplica rele tratamente.

Cu privire la reclamant, curtea de apel a considerat că leziunile suferite de acesta, având în vedere tipologia și zonele în care erau plasate, fuseseră provocate în timpul imobilizării acestuia la pământ. Aceasta a observat că reclamantul participase din inițiativă proprie la evenimentele, că agresase agenții de poliție, că refuzase să se liniștească în timp ce aceștia îi solicitaseră să înceteze să mai fie agresiv cu ei și că refuzase să se identifice și că scăpase împingând o navetă de sticle goale spre agenții de poliție. Aceasta a considerat că acest comportament justificase reacția polițiștilor care îl imobilizaseră și că, dacă versiunea reclamantului era adevărată, acesta ar fi prezentat mai multe leziuni pe mai multe zone din corp. Instanța a subliniat că reclamantul nu adusese probe noi.

În ceea ce privește reclamanta, curtea de apel a considerat că leziunile suferite de aceasta la nivelul brațelor, ținând cont de tipologia și de locul lor de amplasare, fuseseră suferite în timpul imobilizării acesteia. Referitor la fractura piciorului stâng, instanța a observat că certificatul medico-legal depus la dosar atesta că fusese cauzată de o cădere și un impact cu un obiect sau suprafață dure și nu de lovituri aplicate de cineva. În plus, aceasta a observat că, pentru a stabili situația în fapt, nu era necesar să fie identificate alte persoane dintre cele prezente în stradă în timpul evenimentelor din moment ce agresiunea pretinsă avusese loc în curtea casei reclamantei și toate persoanele care se aflau acolo fuseseră audiate de procuror. De altfel, aceasta a arătat că reclamanta nu menționase alte persoane care să poată fi ascultate sau care să cunoască elemente esențiale cu privire la cauză.

Ținând cont de aceste elemente, curtea de apel a concluzionat că ancheta efectuată în cauză, chiar dacă a rămas la stadiul actelor premergătoare urmăririi penale, fusese efectivă și completă.

II. Dreptul și practica interne relevante

31. Dispozițiile relevante ale Codului penal, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, se citesc după cum urmează:

Art. 250: Purtarea abuzivă

„(1) Întrebuințarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(2) Amenințarea săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

(3) Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(...)

32. Dispozițiile legale și jurisprudența internă referitoare la admisibilitatea probelor în faza actelor premergătoare, din cadrul Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor, sunt menționate în hotărârile *Creangă împotriva României* [(MC), nr. 29.226/03, pct. 58 și 60, 23 februarie 2012], *Niculescu împotriva României* [(nr. 25.333/03, pct. 61—62, 25 iunie 2013)] și *Blaj împotriva României* [(nr. 36.259/04, pct. 65, 8 aprilie 2014)].

În special, Curtea Constituțională s-a exprimat astfel în Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009 referitoare la constituționalitatea art. 91 din Codul de procedură penală privind interceptările convorbirilor telefonice:

„Actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții și care au ca scop verificarea și completarea informațiilor deținute de organele de urmărire penală în vederea fundamentării convingerii cu privire la oportunitatea urmăririi penale. Având un caracter *sui-generis* sustras hegemoniei garanțiilor impuse de faza propriu-zisă de urmărire penală, este unanim acceptat faptul că în cadrul investigațiilor prealabile nu pot fi luate măsuri procesuale ori administrate probe care presupun existența certă a unei urmăririi penale începute.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

33. Reclamanții pretind că, la 12 iunie 2012, cu ocazia reținerii lor, au fost victimele unor rele tratamente din partea agenților statului. Aceștia susțin, în plus, că autoritățile naționale nu au efectuat o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile lor de rele tratamente. Invocă art. 3, art. 6 și art. 13 din Convenție.

Curtea consideră că este necesar ca aceste capete de cerere să fie examinate din perspectiva art. 3 din Convenție, redactat astfel:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

34. Constatând că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 §3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la pretinsele rele tratamente

a) Argumentele părților

35. Reclamanții susțin că, la 12 iunie 2012, au fost victimele unor rele tratamente din partea agenților statului. Aceștia denunță intervenția brutală și violentă din partea agenților de poliție față de o femeie — reclamanta — și față de un copil — reclamantul, în vârstă de 15 ani la momentul faptelor —, și apreciază că intervenția respectivă a fost lipsită de orice fel de justificare, cauzându-le suferință și umilire.

36. Guvernul admite că reclamații, și, în special, reclamanta au suferit leziuni grave. Cu toate acestea, se referă la constatarea autorităților judiciare naționale conform căreia nu s-a făcut dovada că leziunile fuseseră cauzate de agenții de poliție. Totuși, acesta este de acord că, fără îndoială, agenții de poliție au ripostat la atacul reclamanților cu scopul de a-i calma. Acesta adaugă că, în hotărârea definitivă din 28 martie 2013, Curtea de Apel Brașov a considerat că, și în condițiile în care s-ar admite că leziunile ar fi fost provocate de agenții de poliție, aceștia nu ar fi putut fi urmăriți penal pentru purtare abuzivă,

întrucât reacția lor fusese determinată de comportamentul violent al reclamantilor.

b) Motivarea Curții

37. Curtea reamintește că, pentru a intra sub incidența art. 3 din Convenție, relele tratamente trebuie să atingă un grad minim de gravitate. Aprecierea acestui grad minim este relativă în esență; ea depinde de datele cauzei în ansamblu, în special de durata tratamentului și de efectele sale fizice sau mentale, precum și, uneori, de sex, vârstă și starea de sănătate a victimei [*Bouyid împotriva Belgiei* (MC), nr. 23.380/09, pct. 86, CEDO 2015].

În speță, Curtea subliniază, cu titlu preliminar, că nu este contestat faptul că leziunile reclamantilor ating un nivel de gravitate suficient pentru a intra în sfera de aplicare a art. 3 din Convenție.

38. În continuare, Curtea reamintește că, în ceea ce privește folosirea forței în timpul unei rețineri, aceasta trebuie să cerceteze dacă forța folosită era strict necesară și proporțională și dacă statul trebuie să fie considerat responsabil pentru leziunile suferite (*Berliński împotriva Poloniei*, nr. 27.715/95, și 30.209/96, pct. 64, 20 iunie 2002). Pentru a clarifica această chestiune, Curtea trebuie să țină seama de vătămarea cauzată și de circumstanțele în care aceasta a avut loc (*R.L. și M.-J.D. împotriva Franței*, nr. 44.568/98, pct. 68, 19 mai 2004). În plus, în mod obișnuit, incumbă Guvernului să aducă dovezi relevante care să demonstreze că recurgerea la forță a fost proporțională și totodată necesară (*Rehbock împotriva Sloveniei*, nr. 29.462/95, pct. 72—76, CEDO 2000-XII; *Ribitsch împotriva Austriei*, 4 decembrie 1995, pct. 34, seria A nr. 336; *Altay împotriva Turciei*, nr. 22.279/93, pct. 54, 22 mai 2001, și *Ivan Vassilev împotriva Bulgariei*, nr. 48.130/99, pct. 79, 12 aprilie 2007).

39. Curtea subliniază, de asemenea, că, în cazul plângerilor ce invocă art. 3 din Convenție, trebuie să efectueze o examinare deosebit de aprofundată (*Vladimir Romanov împotriva Rusiei*, nr. 41.461/02, pct. 59, 24 iulie 2008). În cazul în care a existat o procedură internă, nu intră totuși în atribuțiile Curții să substituie propria viziune asupra lucrurilor celei a instanțelor interne, cărora le revine, în principiu, obligația de a aprecia informațiile obținute de acestea (*Jasar împotriva Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*, nr. 69.908/01, pct. 49, 15 februarie 2007). Chiar dacă constatările instanțelor interne nu obligă Curtea, aceasta are totuși nevoie de elemente convingătoare pentru a se putea abate de la constatările la care au ajuns instanțele respective.

40. Pentru a aprecia elementele care îi permit să afirme dacă a existat o încălcare a art. 3, Curtea se bazează pe principiul probei „dincolo de orice îndoială rezonabilă”, dar adaugă că o astfel de probă poate rezulta dintr-o serie de indicii sau de prezumții irefragabile, suficient de puternice, clare și concordante [*Jalloh împotriva Germaniei* (MC), nr. 54.810/00, pct. 67, și *Bouyid* citată anterior, pct. 82].

41. În speță, Curtea observă că circumstanțele exacte în care reclamantii au fost răniți fac obiectul unei controverse aprinse între părți. Dacă Guvernul admite că agenții de poliție au ripostat la un atac din partea reclamantilor cu scopul de a-l neutraliza, respinge în schimb acuzația conform căreia aceștia le-au cauzat leziuni (pct. 36 *supra*). În ceea ce îi privește, reclamantii susțin că vătămările lor au fost provocate de agenții statului la 12 iunie 2012, cu ocazia reținerii lor.

42. Având în vedere probele contradictorii prezentate în fața sa, în special declarațiile martorilor (supra, pct. 12 și 13, 15—19 și 21—25), Curtea apreciază că nu este în măsură să se pronunțe asupra chestiunii clarificării circumstanțelor în care au fost provocate leziunile în litigiu. În plus, în absența unei expertize medico-legale privind posibilele cauze ale leziunilor constatate, Curtea consideră că este imposibil să stabilească, pe baza probelor prezentate în fața sa, dacă leziunile suferite de reclamantii corespund sau nu unui recurs la forță necesar și totodată proporțional.

43. În consecință, Curtea apreciază că, în ceea ce privește pretenziile rele tratamente, nu poate concluziona în sensul existenței unei încălcări a art. 3 sub aspectul său material.

2. Cu privire la caracterul efectiv al anchetei

a) Argumentele părților

44. Reclamantii susțin că autoritățile naționale nu au realizat o anchetă efectivă cu privire la relele tratamente de care s-au plâns. Aceștia consideră că ancheta realizată în speță a fost pur formală și nu a reușit să stabilească circumstanțele factuale ale unui incident în cursul căruia o femeie și un copil ar fi fost maltratați de agenți de poliție. Aceștia apreciază că ancheta a avut ca unic obiectiv exonerarea agenților de orice responsabilitate.

45. Guvernul susține că autoritățile naționale au efectuat o anchetă adecvată și efectivă cu privire la acuzațiile reclamantilor și că acestea au luat toate măsurile necesare cu scopul de a clarifica divergențele existente între versiunile prezentate de părți. Acesta apreciază că autoritățile judiciare naționale au luat decizii pe baza probelor de la dosar, care constau, în opinia sa, într-un număr important de documente și mărturii strânse în conformitate cu legea.

b) Motivarea Curții

46. Curtea amintește că, atunci când un individ afirmă în mod întemeiat că a suferit, din partea poliției sau altor servicii similare ale statului, tratamente contrare art. 3 din Convenție, această dispoziție, coroborată cu obligația generală impusă statului prin art. 1, de a recunoaște oricărei persoane care intră în jurisdicția sa drepturile și libertățile definite de Convenție, impune, în mod implicit, efectuarea unei anchete oficiale efective. Este necesar ca această anchetă să poată conduce la identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile [*Assenov și alții împotriva Bulgariei*, 28 octombrie 1998, pct. 102, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VIII, și *Labita împotriva Italiei* (MC), nr. 26.772/95, pct. 131, CEDO 2000-IV] și să fie inițiată din oficiu de către autorități.

47. Ancheta care se impune în cazul unor acuzații grave de rele tratamente trebuie să se desfășoare cu celeritate și să fie totodată temeinică, ceea ce înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi considerabile pentru a descoperi ce s-a întâmplat și, de asemenea, înseamnă că acestea nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a încheia ancheta sau pentru a-și fundamenta decizia (*Assenov și alții*, citată anterior, pct. 103, și *Batý și alții împotriva Turciei*, nr. 33.097/96 și 57.834/00, pct. 136, CEDO 2004-IV). Autoritățile trebuie să ia toate măsurile rezonabile de care dispun pentru a obține probele legate de incidentul în cauză, inclusiv, printre altele, declarațiile martorilor oculari și expertizele criminalistice [*Tanrikulu împotriva Turciei* (MC), nr. 23.763/94, pct. 104, CEDO 1999-IV, și *Gül împotriva Turciei*, nr. 22.676/93, pct. 89, 14 decembrie 2000]. Orice deficiență a anchetei, care diminuează capacitatea de a stabili cauzele prejudiciului sau identitatea persoanelor responsabile, riscă să conducă la concluzia că aceasta nu respectă standardul de eficiență necesar (*Boicenco împotriva Moldovei*, nr. 41.088/05, pct. 123, 11 iulie 2006).

48. În speță, având în vedere elementele prezentate în fața sa și, în special, certificatele medicale ale reclamantilor, Curtea consideră că acuzațiile de rele tratamente erau întemeiate în sensul jurisprudenței citate anterior, cel puțin începând din momentul în care autoritățile competente au luat cunoștință de certificatele medicale în cauză.

49. Curtea constată apoi că a fost efectuată o anchetă preliminară în prezenta cauză. Rămâne de apreciat diligența cu care aceasta a fost efectuată și caracterul său efectiv.

50. În acest sens, Curtea observă că au avut loc omisiuni evidente în desfășurarea anchetei.

51. În primul rând, aceasta observă că, din probele de la dosar, rezultă că în pofida declarațiilor contradictorii ale persoanelor ascultate (*supra*, pct. 12, 13, 15—19 și 21—25), autoritățile nu au încercat să clarifice circumstanțele factuale ale cauzei, de exemplu, prin realizarea unor confruntări (*Bucureșteanu împotriva României*, nr. 20.558/04, pct. 55, 16 aprilie 2013).

52. În plus, Curtea constată că autoritățile naționale nu au dispus efectuarea unei expertize medicale în cauză, deși este vorba de un act de procedură esențial pentru acest tip de speță, de natură a permite elucidarea posibilelor cauze ale leziunilor suferite de reclamant, chestiune care se afla în centrul dezbaterilor judiciare și care ar fi dat mai multă greutate concluziilor acestora (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Petru Roșca împotriva Moldovei*, nr. 2.638/05, pct. 47, 6 octombrie 2009).

53. În orice caz, este necesar să se observe că nu a fost începută urmărirea penală. Or, Curtea a subliniat deja că neînceperea urmăririi penale în cauze care privesc acuzații de rele tratamente aplicate unor persoane care se află „în custodia poliției” este de natură a compromite validitatea oricărei probe reținute în cursul efectuării actelor premergătoare urmăririi penale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Maslova și Nalbandov împotriva Rusiei*, nr. 839/02, pct. 94—96, 24 ianuarie 2008; *Buntov împotriva Rusiei*, nr. 27.026/10, pct. 132, 5 iunie 2012, și *Beresnev împotriva Rusiei*, nr. 37.975/02, pct. 98, 18 aprilie 2013). În speță, rezoluția de neîncepere a urmăririi penale s-a bazat pe simple declarații, care nu aveau calitatea de probe, în sensul regulilor de procedură penală române (*supra*, pct. 32). Acest fapt este cu atât mai grav într-un caz precum cel prezent, în care vătămările au fost atestate de certificate medicale (*Poede împotriva României*, nr. 40.549/11, pct. 60, 15 septembrie 2015).

54. Omisiunile enumerate mai sus au împiedicat autoritățile naționale să stabilească faptele în mod complet, așa cum ar fi putut să o facă în alte circumstanțe. Reamintind că procedura inițiată împotriva agenților de poliție fusese finalizată printr-o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale ce înclină balanța în favoarea îndoielii, Curtea nu este convinsă că autoritățile

naționale nu putuseră să facă mai mult pentru a reconstitui faptele cu precizie și a clarifica circumstanțele în care reclamantii fuseseră vătămăți.

55. În concluzie, Curtea apreciază că autoritățile naționale nu au realizat o anchetă de natură a permite clarificarea în mod convingător a problemei dacă folosirea forței de către agenții statului împotriva reclamantilor fusese proporțională și necesară.

56. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspectul său procedural.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

57. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. Reclamanta solicită 15.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a violențelor nejustificate a căror victimă a fost. Reclamantul solicită 5000 EUR cu același titlu.

59. Guvernul, făcând trimitere la jurisprudența Curții în materie, susține că sumele solicitate de reclamant sunt excesive.

60. Curtea consideră că trebuie să i se acorde reclamantei 7.500 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. Este necesar să acorde reclamantului, cu același titlu, suma pe care a solicitat-o, și anume 5000 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

61. Reclamantii nu au formulat nicio cerere cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

62. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că nu a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect material;
3. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural;
4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantilor, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, pentru prejudiciul moral, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 7500 EUR (șapte mii cinci sute de euro) reclamantei, la care se va adăuga orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit;

(ii) 5000 EUR (cinci mii de euro) reclamantului, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 31 mai 2016, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
ANDRÁS SAJÓ

Grefier,
Marialena Sirliri

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**privind alegerea președintelui, prim-vicepreședintelui și a vicepreședinților
Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali**

În temeiul prevederilor art. 31 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 24 aprilie 2017, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — În urma votului valabil exprimat au fost aleși în funcțiile de președinte, prim-vicepreședinte și vicepreședinte următorii membri ai Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali:

- președinte — Manolescu Dan;
- prim-vicepreședinte — Doroș Eugen-Dragoș;
- vicepreședinte — Badea Romulus-Dimitrie;

- vicepreședinte — Robu Sorin-Adrian;
- vicepreședinte — Simion Ioan;
- vicepreședinte — Sobolevschi-David Maria-Iulia;
- vicepreședinte — Tănase Daniela.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 24 aprilie 2017.

Nr. 7.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

